

Sygnatura akt: V GC 592/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 13 października 2022 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w V Wydziale Gospodarczym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Katarzyna Górna-Szuława

Protokolant: Magdalena Grzesiak

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2022 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa **K. Z.**

przeciwko **A. J. i I. D.**

o zapłatę

1. zasądza solidarnie od pozwanych A. J. i I. D. na rzecz powoda K. Z. kwotę 43.210,99 zł (słownie: czterdzieści trzy tysiące dwieście dziesięć złotych 99/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:

- 3.000,00 zł od dnia 06 stycznia 2022 r. do dnia zapłaty,
- 13.036,25 zł od dnia 06 stycznia 2022 r. do dnia zapłaty,
- 10.156,11 zł od dnia 09 stycznia 2022 r. do dnia zapłaty,
- 5.800,05 zł od dnia 11 lutego 2022 r. do dnia zapłaty,
- 11.218,58 zł od dnia 06 kwietnia 2022 r. do dnia zapłaty,

2. zasądza solidarnie od pozwanych A. J. i I. D. na rzecz powoda K. Z. kwotę 5.778,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.617,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

sędzia Katarzyna Górna-Szuława

Sygn. akt V GC 592/22

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 18 maja 2022 r. (data wpływu) powód K. Z. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych A. J. i I. D. kwoty 43.210,99 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie

w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:

- 3.000,00 zł od dnia 06 stycznia 2022 r. do dnia zapłaty,
- 13.036,25 zł od dnia 06 stycznia 2022 r. do dnia zapłaty,

- 10.156,11 zł od dnia 09 stycznia 2022 r. do dnia zapłaty,
- 5.800,05 zł od dnia 11 lutego 2022 r. do dnia zapłaty,
- 11.218,58 zł od dnia 06 kwietnia 2022 r. do dnia zapłaty,

i kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych wraz opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż dochodzona pozwem kwota stanowi cenę sprzedanych pozwanym płyt wiórowych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w dniu 02 czerwca 2022 r. w sprawie sygn. akt V GNC 1230/22 Sąd w osobie Referendarza sądowego orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Z przedmiotowym rozstrzygnięciem nie zgodzili się pozwani reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika i w dniu 29 czerwca 2022 r. (data wpływu) złożyli sprzeciw, w którym zaskarżyli nakaz w całości. Wnieśli o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na ich rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska podnieśli, że płyty wiórowe dostarczone przez powoda były słabej jakości, zawierały odchyłki od płaskości oraz były zarysowane.

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód K. Z. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) w B. w oparciu o wpis do (...). Zaś pozwani A. J. i I. D. prowadzą działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod firmą A (...) spółka cywilna A. J. i I. D. w R..

(fakty bezsporne).

Strony pozostawały w relacjach handlowych. Pozwani kupowali od powoda płyty wiórowe.

(fakty bezsporne).

W dniu 15 grudnia 2021 r. strony zawarły umowę sprzedaży towaru w postaci płyt wiórowych „15” 3,50 x 1,75 w ilości 5,145 m³ za cenę 1.140,00 zł netto za 1 m³ oraz płyt wiórowych „15” 2,75 x 1,83 w ilości 4,152 m³ za cenę 1.140,00 zł netto za 1 m³. Z tego tytułu powód wystawił pozwanym fakturę VAT nr (...) na łączną kwotę 10.598,58 zł netto, tj. 13.036,25 zł brutto, płatną w terminie 21 dni tj. do dnia 05 stycznia 2022 r. Towar wyszczególniony na fakturze został odebrany przez pozwanych.

(dowód: dokument WZ k. 11, faktura VAT k. 12).

Dnia 18 grudnia 2021 r. strony zawarły umowę sprzedaży towaru w postaci płyt wiórowych laminowanych białych „16” 2,80 x 2,10 w ilości 188,160 m² za cenę 18,60 zł netto za 1 m² oraz płyt wiórowych „15” 2,80 x 2,07 w ilości 4,173 m³ za cenę 1.140,00 zł netto za 1 m³. Z tego tytułu powód wystawił pozwanym fakturę VAT nr (...) na łączną kwotę 8.257,00 zł netto, tj. 10.156,11 zł brutto, płatną w terminie 21 dni tj. do dnia 08 stycznia 2022 r. Towar wyszczególniony na fakturze został odebrany przez pozwanych.

(dowód: dokument WZ k. 13, faktura VAT k. 14).

W dniu 20 stycznia 2022 r. strony zawarły umowę sprzedaży towaru w postaci płyt wiórowych „18” 2,80 x 2,07 w ilości 4,173 m³ za cenę 1.130,00 zł netto za 1 m³. Z tego tytułu powód wystawił pozwanym fakturę VAT nr (...) na kwotę 4.715,49zł netto, tj. 5.800,05 zł brutto, płatną w terminie 21 dni tj. do dnia 10 lutego 2022 r. Towar wyszczególniony na fakturze został odebrany przez pozwanych.

(dowód: dokument WZ k. 15, faktura VAT k. 16).

Dnia 22 marca 2022 r. strony zawarły umowę sprzedaży towaru w postaci płyt wiórowych „15” 2,84 x 1,83 w ilości 7,016 m³ za cenę 1.300,00 zł netto za 1 m³. Z tego tytułu powód wystawił pozwanym fakturę VAT nr (...) na kwotę 9.120,80 zł netto, tj. 11.218,58 zł brutto, płatną w terminie 21 dni tj. do dnia 05 kwietnia 2022 r. Towar wyszczególniony na fakturze został odebrany przez pozwanych.

(dowód: dokument WZ k. 17, faktura VAT k. 18).

W dniu 05 maja 2022 r. firma windykacyjna reprezentująca powoda wezwała pozwanych do zapłaty zaległości w łącznej wysokości 44.303,05 zł wynikających z faktur VAT nr (...) wraz z odsetkami, w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania, pod rygorem skierowania sprawy na drogę procesu sądowego. Wezwanie doręczono pozwanym za pośrednictwem poczty następnego dnia.

(dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania k. 19, 20, śledzenie przesyłek pocztowych T. k. 21-22).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego w postaci dokumentów załączonych przez powoda do akt sprawy, których autentyczność oraz prawdziwość stwierdzonych w nich faktów nie budziła jego wątpliwości. Nadto nie zostały one zakwestionowane przez pozwanego (art. 230 kpc).

Na rozprawie w dniu 13 października 2022 r. Sąd na podstawie art. 235²§1 pkt 1 kpc w (...) kpc pominął pozostałe wnioski dowodowe. Miał na uwadze, że niniejsza sprawa podlegała rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu w sprawach gospodarczych, zatem czynność strony, w szczególności oświadczenie woli lub wiedzy, z którą prawo łączy nabycie, utratę lub zmianę uprawnienia strony w zakresie danego stosunku prawnego, może być wykazana tylko dokumentem, o którym mowa w art. 77³ kc. Zatem wniosek dowodowy pozwanych o przesłuchanie w charakterze świadka M. I. był niedopuszczalny, bowiem fakt na jaki miał być przeprowadzony ten dowód czyli wad ujawnionych w towarze otrzymanym przez pozwanych od powoda nie mógł być wykazany tym dowodem. Zaś pozwani nie wykazali dokumentem, że kiedykolwiek złożyli reklamację towaru powodowi. Należało uznać, że ten wniosek dowodowy zmierzał jedynie do przedłużenia postępowania. W związku z powyższym Sąd pominął wniosek pozwanych o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z dziedziny meblarstwa na okoliczność wad w tym towarze. Sąd pominął również wniosek dowodowy powoda o jego przesłuchanie w charakterze strony, albowiem okoliczności na jakie dowód ten miał być przeprowadzony nie były sporne.

Pełnomocnicy stron nie złożyli zastrzeżeń do protokołu w trybie art. 162 kpc w zakresie pominiętych wniosków dowodowych.

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie powód dochodził od pozwanych zapłaty ceny sprzedanych im towarów, szczegółowo wymienionych w fakturach VAT dołączonych przez niego do pozwu.

Bezsporne pomiędzy stronami było, że łączyła je umowa sprzedaży.

W myśl art. 535§1 kc przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać

i zapłacić sprzedawcy cenę. Ponadto jeżeli rzecz sprzedana ma być przysłana przez sprzedawcę, kupujący obowiązany jest zapłacić cenę dopiero po nadejściu rzeczy na miejsce przeznaczenia i po umożliwieniu mu jej zbadania. Z tą chwilą, przy takich okolicznościach sprzedaży, sprzedawca – przenosząc własność i wydając rzecz – spełnia swoje zobowiązanie (art. 535 kc), a kupujący – odbierając rzecz – obowiązany jest wykonać swoje, tj. zapłacić sprzedawcy cenę (por. uchwała SN z dnia 18 listopada 1994 r., III CZP 144/94). Wymagalność zaś roszczenia sprzedawcy o zapłatę ceny powstaje z chwilą, gdy sprzedawca spełni swoje świadczenie wzajemne, czyli wyda nabywcy przedmiot sprzedaży (por. wyrok SN z dnia 15 listopada 1989 r., III CRN 354/89). Konsensualny, odpłatny i wzajemny charakter umowy sprzedaży przesądza o tym, iż samo przyjęcie towaru za oferowaną na fakturze cenę stosownie do art. 488§1 kc rodzi natychmiastowy obowiązek zapłaty, o ile strony uprzednio nie zawierały umowy odmiennie regulującej warunki zapłaty (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 17 stycznia 1992 r., I ACr 3/92).

Na poparcie swojego stanowiska powód zaoferował faktury VAT i dokumenty WZ podpisane przez osobę umocowaną do ich odbioru, co nie było kwestionowane przez pozwanych oraz wezwanie do zapłaty z dowodem jego doręczenia, które również nie zostało zakwestionowane przez pozwanych.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że faktura VAT ma walor dokumentu prywatnego (art. 245 kpc). Stanowi jednak powszechnie przyjęty dokument rozliczeniowy. Jej doręczenie umożliwia dłużnikowi podjęcie czynności mających na celu sprawdzenie, czy świadczenie jest zasadne tak co do zasady, jak i co do wysokości. Umożliwia też podjęcie czynności finansowych zmierzających do spełnienia świadczenia. Z punktu jednak widzenia zasad doświadczenia życiowego powszechnie znanym jest, iż w kontaktach handlowych pomiędzy przedsiębiorcami, szczególnie w zakresie sprzedaży towarów i usług, na potwierdzenie dokonanej transakcji wystawiane są faktury służące obu stronom do rozliczeń. Często samo wystawienie faktury zastępuje sporządzanie umów na piśmie. Jednakże, co należy podkreślić faktura, jako dokument rozrachunkowy, nie stanowi dowodu wykonania umowy w sposób uzasadniający żądane wynagrodzenie. Dłużnik zobowiązany jest świadczyć to, co stwierdzono w dokumencie rozliczeniowym, gdy wynika to z istniejącego stosunku zobowiązaniowego.

Z dokumentów WZ załączonych przez powoda do pozwu jednoznacznie wynika, że płyty wiórowe zakupione przez pozwanych w ilości figurującej w fakturach VAT zostały im dostarczone. W rubryce „odebrał” na tych dokumentach znajdują się podpisy ich pracowników, których pozwani nie kwestionowali. W ten sposób potwierdzili odbiór wymienionych w dokumentach towarów. Pozwani nie kwestionowali faktu ich otrzymania. Nie podnieśli wtedy, by jakość, ilość bądź cena palet były niezgodne z łączącą strony umową. Podkreślić również należy, iż pozwani byli wzywani przez firmę windykacyjną reprezentującą powoda do zapłaty ceny sprzedanych im towarów. Również na tym etapie nie zakwestionowali ilości, jakości ani ceny dostarczonego im przez powoda towaru.

Zatem powód wykazał, że jako sprzedawca wykonał ciążący na nim obowiązek wynikający z zawartej umowy.

Pozwani zaś nie wykazali, a ich w tym zakresie obciążał obowiązek dowodowy wynikający z art. 6 kc i art. 232 kpc, że dostarczony przez powoda towar obciążony był wadami w postaci słabej jakości, odchyłek od płaskości i zarysowań. Pomimo doręczenia im odpisu pozwu wraz z załącznikami oraz otrzymania pisma powoda zawierającego ustosunkowanie się do sprzeciwu od nakazu zapłaty, gdzie powód zaprzeczył, aby sprzedane im płyty wiórowe miały jakiegokolwiek wady nie podali, w jakiej dacie stwierdzili te wady, czy i kiedy złożyli reklamację powodowi, ani czy zwrócili powodowi jakiegokolwiek część towaru po ich stwierdzeniu.

W myśl art. 556 kc sprzedający jest odpowiedzialny względem zamawiającego, jeżeli rzecz sprzedana ma wadę fizyczną lub prawną (rękojmia).

Zgodnie z treścią art. 563§1 kc przy umowie sprzedaży zawartej pomiędzy przedsiębiorcami kupujący traci uprawnienia z tytułu rękojmi, jeżeli nie zbadał rzeczy w czasie i w sposób przyjęty przy dziełach tego rodzaju i nie zawiadomił niezwłocznie sprzedającego o wadzie rzeczy, a w przypadku gdy wada wyszła na jaw dopiero później - jeżeli nie zawiadomił sprzedawcy niezwłocznie po jej

stwierdzeniu. Zaś w myśl §2 powołanej regulacji zachowania powyższego terminu wystarczy wysłanie przed jego upływem zawiadomienia o wadzie.

Podkreślić w tym miejscu należy, iż kupujący będący przedsiębiorcą ma nie tylko obowiązek zawiadomienia sprzedawcy o wadzie niezwłocznie po jej wykryciu, ale również ciąży na nim obowiązek zbadania rzeczy w czasie i w sposób przyjęty przy rzeczach tego rodzaju. W obrocie gospodarczym nie ma żadnych wskazówek odnośnie do tego, w jaki sposób obowiązek ten ma być realizowany, ani nawet jakie jest jego minimum. W literaturze podkreśla się, że o zakresie i sposobie wykonania tego obowiązku decyduje rodzaj rzeczy, a także zdrowy rozsądek, wiedza i ogólna dbałość przedsiębiorcy o własne interesy. Przyjmuje się, że zazwyczaj wystarczającą jest termin 14 dni.

Przy czym zgodnie z ogólną regułą art. 6 kc fakt istnienia wad oraz kwotę o którą należy obniżyć wynagrodzenie powinien wykazać kupujący (korzystający z rękojmi), gdyż w odniesieniu do przepisów kc dotyczących rękojmi za wady między stronami będącymi przedsiębiorcami, nie istnieje odwrócenie ciężaru dowodu wynikającego z tej regulacji (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 24 października 2017 r. I ACa 446/17).

Z uwagi na brak zbadania rzeczy i zawiadomienia powoda o ich ewentualnych wadach pozwani utracili uprawnienia z rękojmi.

Podnieść również należy, iż pozwani dopiero w sprzeciwie od nakazu zapłaty wskazali, że zakupione od powoda płyty wiórowe obciążone były wadami. Zaś w toku procesu nie wykazali, że zgłosili powodowi jakiegokolwiek zastrzeżenia po otrzymaniu towaru lub wezwania do zapłaty. Ponownie wskazać należy, iż przedmiotowa sprawa rozpoznawana była według przepisów o postępowaniu w sprawach gospodarczym zawartych w dziale (...) ustawy kodeks postępowania cywilnego, wobec czego zgodnie z art. 458¹¹ kpc czynność strony, w szczególności oświadczenie woli lub wiedzy, z którą prawo łączy nabycie, utratę lub zmianę uprawnienia strony w zakresie danego stosunku prawnego, może być wykazana tylko dokumentem, o którym mowa w art. 77³ kc. Zatem pozwani powinni byli wykazać dokumentem, iż przed wniesieniem sprzeciwu od nakazu zapłaty złożyli reklamację w zakresie jakości towaru kupionego od powoda lub chociażby zgłaszali jakiegokolwiek zastrzeżenia w tym zakresie. Takich dokumentów w toku niniejszego postępowania pozwani nie zaoferowali.

Mając na uwadze powyższe rozważania faktyczne i prawne Sąd uznał, iż powód wykazał swoje roszczenie co do zasady i co do wysokości. Dlatego też uwzględnił je w całości, o czym orzekł w pkt 1 sentencji wyroku.

O odsetkach od kwot należności głównych Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 7 ust. 1 ustawy z dn. 08 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (Dz.U. z 2013 r. poz. 403 ze zm.).

Pozwani przegrali sprawę w całości, więc na podstawie art. 98§1, 1¹ i 2 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, winni ponieść jego koszty.

Na koszty te w rozpoznawanej sprawie złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 2.161,00 zł obliczona zgodnie z art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz.U. z 2018 r. poz. 473), koszty zastępstwa procesowego stron w kwocie po 3.600,00 zł obliczone zgodnie z §2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) i §2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) oraz kwota po 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa wynikająca z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 225, poz. 1635 ze zm.).

Z uwagi na wynik procesu Sąd zasądził od solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 5.778,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.617,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, o czym orzekł w pkt 2 sentencji wyroku.

sędzia Katarzyna Górna-Szulawa